

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra DE FREMMEDE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511940224.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Herr Panthakak, som jeg dengang kun kjendte af min Contubernals og andre logerendes Udsigende, var som Ordet gik af skikkelig Familie, han var velopdraget og velstudeert, af stor Forstand, og af et eyegot Gemyt, for Resten den afsagteste Menniske-Fiende paa Jorden, og i sær en uforsonlig Modstandere af det System om den beste Verden - Madame Panthakak, var for hendes Mands Synders Skyld af høyardelig Herkomst, og kaldte sig førend hun blev gift Frøken de la Falbladiere. I det mindste vil jeg kalde hende saaledes, for at undgaae Vidtløftigheder med hendes Familie - Hun var den skinbarlige Dyd, i den Forstand som man tager dette Ord hos Damerne - Hun saae ikke ilde ud, havde en modem Opdragelse og filerede smukt - Hun besad det man kalder Esprit, og hun kunde græde, naar en Hund leed ont - For Resten var hun den arrigste Trolld, som nogentid har gaaet med Skjørter, tigange stoltere end Don Ranudos slunkne Gemalinde, og overalt det største Beviis som hendes Mand havde at anføre for den verste Verden - Herr Panthakak var blevet || saa yderlig arm, deels ved hendes Ødselhed, deels ved pludselig, og som han sagde uforskyldt at miste en Tjeneste, som han havde anvendt sine sidste Midler paa at købe - Imidlertid holdt de saa gode Miner, som de kunde - Dog var det dem umueligt; at undgaae Tjeneste-Folkenes Opmærksomhed - Min Opvarterske havde endnu samme Eftermiddag, som Canal-Promenaden gik for sig, fortroet mig, at de ikke havde det tørre Brød, at Barnet ufejlbarlig vilde døe af Sult, hvorledes det gik med de andre, og at de desuagtet sagde til alle dem, som af et got Hjerte tilbød dem noget, at intet fattedes dem - Det faldt mig strax ind, at man med det beste Hjerte og de største Tilbud kan være 106 grusom imod den rødmende Armod - Den vil hjælpes med et ømt og vaersomt Overlæg - Jeg loed Pigen spørge, som af sig selv, om Herr Panthakak ingen vidste som vilde skrive Herr H**s Collegium af for Betalning; og legge til, at jeg ikke kunde staae ved, at give meer end tolv Skilling for Arket, siden jeg allerede havde taget Attestats - Det lykkedes mig - Den stakkels Mand lovede at besørge det, formodentlig i det Forsæt at skrive det selv - Saa glad over mit Indfald, som Yorrik vilde have været, sendte jeg ham strax to Ark som jeg ikke behøvede, og min sidste Rixort, som jeg brugte ligesaalidet - Mine Læsere vil ventelig falde paa den samme Tanke, som strax faldt mig ind, at det nemlig just var den Rixort som han havde givet Vægteren for at slippe hjem med sin Skat og den var det virkelig - Uagtet jeg ikke undte Vægteren den, følte jeg dog dengang en belønnende Glæde derover, at den var saa vel anvendt - Det smigrede mig, at jeg havde været en Art af Middel til denne Mands Lykke - Den Betragtning faldt mig ind, hvor ringe en Ting der dog tit kan hjælpe et Menniske, og hvor grusom den er, som negter sin Broder det - Jeg erindrede Fiskerens Historie, i tusinde og en Nat, troer jeg, hvorledes et Stykke Blye gjorde ham rigere end alle Penge havde kundet gjøre ham, og lykkeligere end selv de Troendes Behersker Califen Haroun Alraschid - || Nye behagelige Forestillinger om Herr Panthakaks tilkommende Lykke og hans Fienders Ydmygelse mødte mig ved hvert Trappe-Trin, og jeg var betænkt paa at dedicere ham mit første Værk, førend vi kom til Loftet - Her maatte jeg holde mig tilbage, for ey at blive bemærket - Saasart han var kommet vel ind paa sit Kammer, plantede jeg mig med en digterisk Næsviished, umiddelbar bag ved en stor Sprekke, hvoraf der var meer end en i Døren -